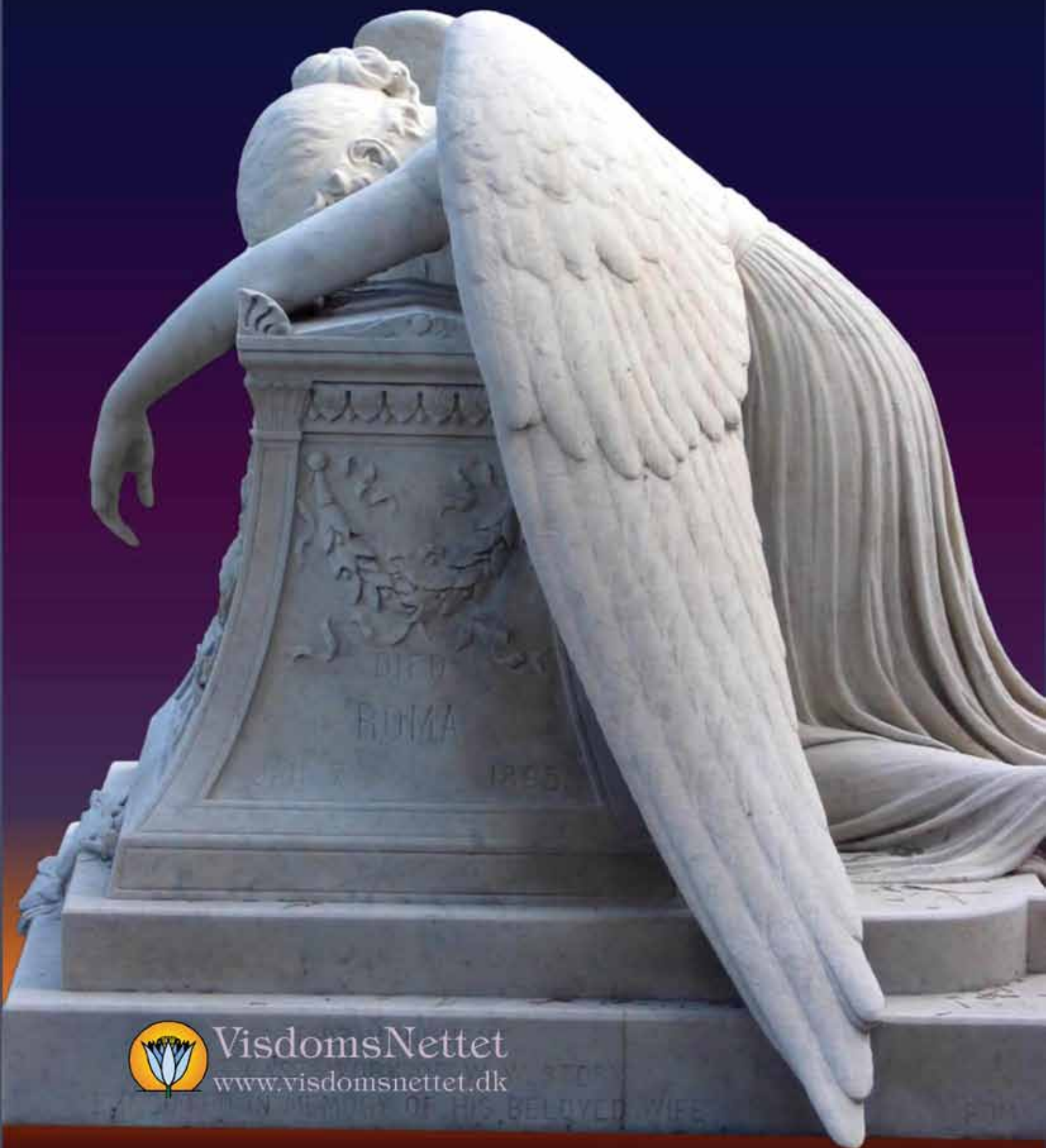

Fortabte sjæle

Charles Webster Leadbeater

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

FORTABTE SJÆLE

Charles Webster Leadbeater

VidsomsNettet
www.vidsomsnettet.dk

Fortabte sjæle

Af Charles Webster Leadbeater
Fra *The Inner Life*, I.

(Oversættelse Thora Lund Mollerup & Erik Ansvang)

Det er selvsagt en ubeskrivelig lettelse, når åndsvidenskaben frigør mennesker fra den indoktrinerede tro på det forfærdelige mareridt, der oprulles i Kirkens dogme om evig fortabelse – et dogme, der den dag i dag skræmmer de uvidende blandt de kristne, som ikke forstår den sande betydning af bestemte sætninger i evangelierne. Men nogle af de mennesker, der studerer åndsvidenskab, og som er begejstrede for oplysningen om, at hver eneste livsenhed til sidst vil opnå fuldkommen perfektion, får deres glæde dæmpet af en rystende information om, at der faktisk eksisterer forhold, som *kan* resultere i, at en sjæl kan fortabes. De begynder derfor at spekulere på, om den guddommelige lov alligevel ikke er universel – eller om der faktisk findes muligheder for at undslippe Logos' herredømme og udlette sig selv. Tvivlerne kan trøste sig med, at Logos' vilje er uendeligt meget større og stærkere end en hvilken som helst menneskelig vilje. Selv den allerstørste anstrengelse, stædighed og snuhed vil aldrig nogensinde kunne få bare en lille smule magt over Logos.

Det er sandt, at Logos tillader mennesket at anvende sin frie vilje, men kun inden for visse veldefinerede grænser. Hvis mennesket bruger sin vilje til det gode, udvides disse grænser hurtigt, og det får stadig mere magt over sin egen skæbne. Men hvis det bruger sin vilje til det onde, øger det til gengæld sine begrænsninger. Reelt er magten til at udføre positive handlinger ubegrænset, fordi de rummer mulighederne for ubegrænset vækst, og tilsvarende er magten til ondskab stærkt begrænsende. Der er ikke tale om ulighed i forhold loven, men fordi det gode menneske bruger sin vilje i overensstemmelse med Logos' vilje, vil gode mennesker svømme med det evolutionære tidevand, hvorimod de onde svømmer imod strømmen.

Udtrykket "fortabte sjæle" er faktisk ikke velvalgt, for det vil uundgåeligt blive misforstået. Der lægges stort set altid alt for meget i ordene. I almindelighed er betydningen af ordet "sjæl" desværre meget uklar. En del regner med, at ordet betegner den subtile og mere permanente del af mennesket, men når gennemsnitsmennesker taler om "at miste sin sjæl", mener de, at de mister sig selv – det vil sige *alt, hvad de er*. Og det er netop *det*, der *aldrig* kan ske! Derfor er udtrykket "fortabte sjæle" vildledende, og en nærmere redegørelse af de faktiske omstændigheder vil derfor være nyttig for de fleste.

Når man taler om en fortabt sjæl, hentyder man til en situation, hvor et menneske lægger *så* stor vægt på personligheden, at sjælens forbindelse til den *så* godt som afskæres. Der findes to varianter af denne situation: De mennesker, der helt og holdent lever i deres følelser, og de mennesker, der helt og holdent lever i deres tanker. Og fordi begge varianter er almindelige, er der god grund til at undersøge den risiko, begge dele indebærer.

I esoteriske kredse er det almindeligt at sige, at sjælen sender sig selv ned i stoffet på de lavere planer, men der er mange, som ikke forstår, at dette ikke alene er en talemåde, men at det har en meget bestemt og konkret betydning. Sjælen opholder sig i et kausallegeme (sjælslegeme). Når den ønsker at inkarnere, iklæder den sig et mentallegeme (tankelegeme) og et astrallegeme (følelseslegeme). Det betyder, at en del af stoffet i kausallegemet forbindes med det mentale og det astrale stof på lavere eksistensplaner.

Denne nedstigning til lavere planer kan sammenlignes med en slags investering, der foretages af sjælen. Her gælder det samme som med alle andre investeringer, for sjælen satser på, at udbyttet bliver større end investeringen. Men ligesom med andre former for investering er der en risiko for, at en del af investeringen kan gå tabt – og i meget specielle tilfælde mistes hele investeringen. Sker det, medfører det ikke, at sjælen går konkurs, men den mangler kapital til en ny investering.

I fortsættelse af denne analogi kan man sige, at sjælens kausallegeme består af stof fra det syvdelte mentalplans tre øverste underplaner, men for langt hovedparten af menneskeheden er der endnu ingen aktivitet over det laveste af de tre underplaner. Og selv på det laveste kausalplan er aktiviteten sædvanligvis kun sporadisk. Derfor kan sjælen kun sende en lille del af dette stof ned på de lavere planer – og kun en lille del af denne del kan forbindes med mentalt og astralt stof på planerne under kausalplanet.

Sjælens kontrol over det stof, den har sendt ned, er desuden både svag og mangelfuld, fordi den endnu delvis er sovende. Men astrallegemet og mentallegemet vokser i takt med, at den fysiske krop vokser op, og derved udvikles det kausale stof, der er forbundet med disse legemer, for det kausale stof vækkes af de kraftige svingninger, som påvirker det gennem de lavere legemer.

Den del af kausallegemet, der er helt nedsænket i de lavere legemer, giver både kraft og vitalitet samt en fornemmelse af individualitet til mentallegemet og astrallegemet. De lavere legemer virker nu tilbage på kausallegemet og vækker en klar oplevelse af liv i sjælen. Denne klare oplevelse af liv er præcis, hvad sjælen har behov for, for processen er selve formålet med nedstigningen. Det er oven i købet længslen efter denne oplevelse, når sjælen ikke er inkarneret, der trækker den ned i ny inkarnation.

Men netop fordi denne lille del af sjælen, der er inkarneret i legemerne, har erfaret disse oplevelser, og derfor er mere vågen end resten af sjælen, er der en risiko for, at den kan blive så intensiveret, at delen kan opfatte sig selv som hele sjælen og for en tid glemme sin forbindelse med "Faderen i Himlen". Den identificerer sig midlertidigt med det stof, den arbejder igennem og afviser måske impulserne fra sit højere aspekt på kausalplanet – det vil sige den del af sjælen, der ikke er forbundet med det mentale og astrale stof. Og det er samtidig den del, der er forbindelsesleddet til alle andre sjæle på kausalplanet.

Hvis dette forhold skal forstås i dybden, er det nødvendigt at forestille sig, at den del af sjælen, der er vågen på kausalplanets laveste underplan (og glem ikke, hvor lille en del denne del er i forhold til det hele), desuden er delt i tre dele:

- a) Den del, der bliver på sjælens eget plan – kausalplanet.
- b) Den del, der sendes ned, men ikke forbindes med lavere stof.
- c) Den del, der forbindes fuldstændigt med lavere stof og modtager svingninger og impulser fra det.

Disse er ordnet i en nedadgående skala, for ligesom ...

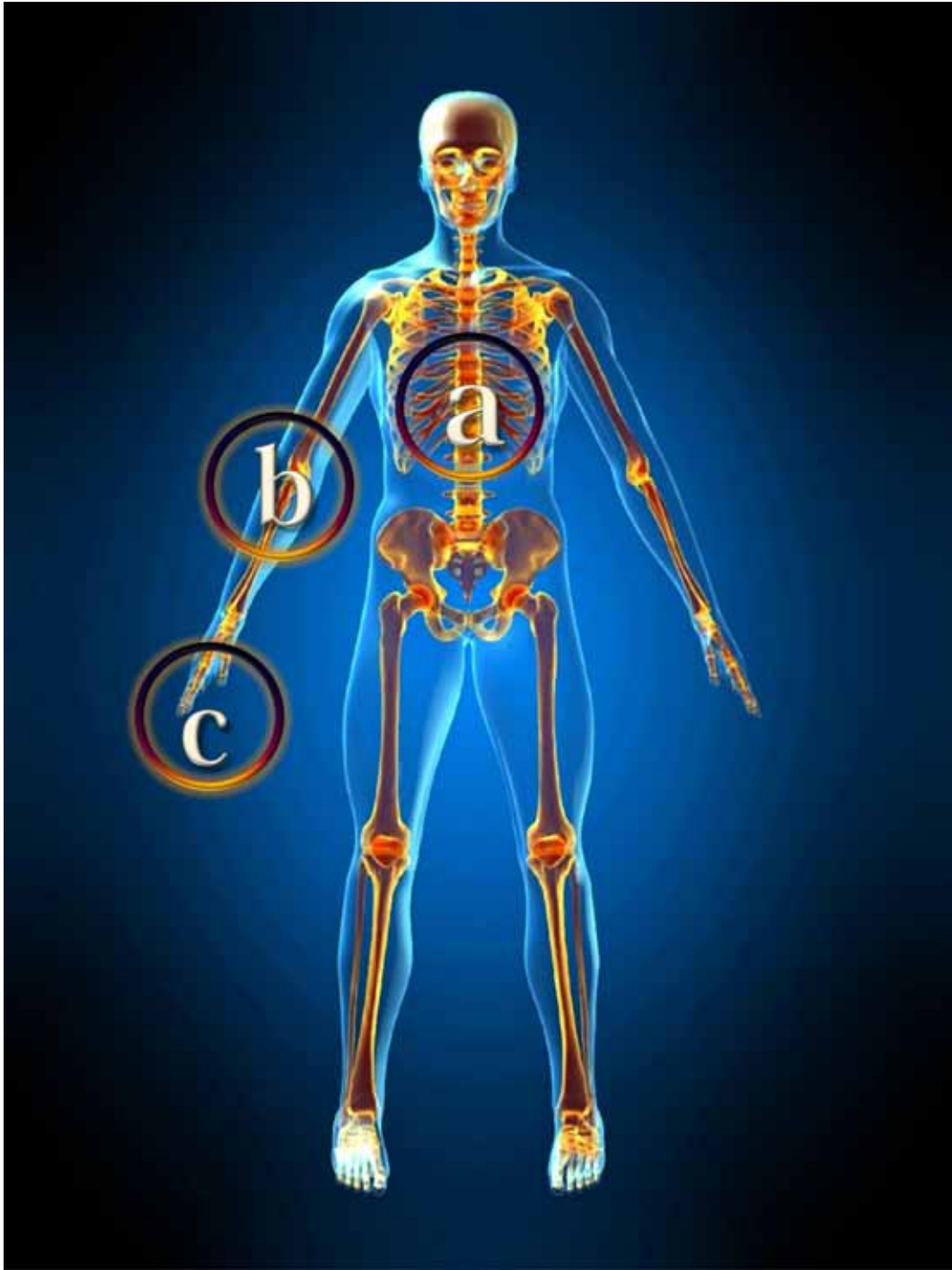
- a) er en meget lille del af den egentlige sjæl er ...
- b) kun en lille del af (a) og ...
- c) en lille del af (b).

Den anden fungerer som forbindelsesled mellem den første og den tredje.

Man kan symbolisere ...

- a) med kroppen ...
- b) med en udstrakt arm, og ...
- c) med hånden som griber, eller måske snarere fingerspidserne som dyppes ned i stof.

Det er derfor tale om et system i hårfin og gensidig balance, som kan påvirkes på forskellige måder.

Meningen er, at hånden (c) skal tage et fast greb og lede det stof, den er forbundet med, samtidig med at den hele tiden er under kroppens fulde kontrol (a) gennem armen (b). Under ideelle omstændigheder kan der sendes yderligere kraft og endog stof fra (a) gennem (b) til (c) sådan at grebet bliver bedre og bedre. Det vil medføre, at (c) vokser i størrelse såvel som i styrke, og jo mere den gør det desto bedre, så længe forbindelsen gennem (b) holdes åben og fri og (a) bevarer kontrollen. For netop forbindelsen mellem det kausale stof, som udgør (c) og det lavere stof, vækker det til vital aktivitet og udvikler evnen til en præcis reaktion på de finere svingninger – en evne som det ikke kunne få på anden måde. Når den overføres til (a) gennem (b) medfører det udvikling af selve sjælen.

Desværre følger begivenhederne ikke altid denne ideelle plan. Når kontrollen hos (a) er svag, kan det medføre, at (c) bliver så sammenfiltret med det lavere stof, at den identificerer sig helt med det. Den glemmer sit høje ophav og tror, at den er hele sjælen. Hvis den navnlig er identificeret med det lavere mentale stof (den konkrete tænkning), får man et menneske, som er helt materialistisk. Det fysiske menneske har måske et knivskarpt intellekt, men det er overhovedet ikke åndeligt. Det vil sandsynligvis være intolerant over for åndelighed og helt ude af stand til at forstå dette livssyn. Det vil sandsynligvis kalde sig selv et praktisk, realistisk og usentimentalt menneske, mens det i virkeligheden er hårdt som den hårdeste møllesten – og på grund af denne hårdhed er dette menneskes liv en fiasko, og det gør ingen fremskridt.

Hvis mennesket på det fysiske plan i stedet hovedsagelig er identificeret med astralt stof (c), vil det kun tænke på tilfredsstillelse af sine egne begær. Det vil være helt ubarmhjertigt i sin jagt efter noget, som det begærer. Det vil være to-talt udisciplineret og styret af hensynsløs egoisme. Dette menneske lever i sine lidenskaber – på samme måde som mennesket, der er indfiltret i mentalt stof, lever i tankesindet.

Disse sjæle kaldes "fortabte sjæle", men de er ikke uigenkaldeligt tabt. I *Den Hemmelige Lære* siger H.P. Blavatsky om dem:

"Der er stadig håb for det menneske, der har mistet kontakten til sin sjæl som resultat af de laster, det har, mens det endnu befinder sig i det fysiske legeme. Det kan stadig rette op på situationen og vende op og ned på sin materialistiske natur. For enten vil en intens følelse af samvittighedsnag eller selvbekyndelse – eller en enkelt dybtfølt appel til sjælen, der har trukket sig tilbage – eller bedst af alt – en aktiv indsats for at ændre holdningerne, være i stand til at genskabe kontakten til sjælen. Forbindelsen er ikke helt brudt.

Men de to omtalte situationer er tilfælde, hvor (c) har gjort oprør mod (b) og presset den tilbage mod (a). Armen er svækket og næsten lammet, for dens styrke og stof er trukket ind i legemet, mens hånden har revet sig løs, og nu foretager den sine egne krampagtige bevægelser uden hjernens kontrol. Hvis adskillelsen var definitiv, ville det svare til en amputation ved håndleddet, men det sker sjældent i et fysisk liv, for der bevares lige netop tilstrækkelig forbindelse til, at hånden holdes i live.

Som H.P. Blavatsky siger, er disse tilfælde ikke helt håbløse, for selv i sidste øjeblik kan der sendes nyt liv gennem den lammede arm, hvis der gøres tilstrækkelig stor anstrengelse. Derved bliver sjælen i stand til at genvinde en del af (c), sådan som den allerede har genvundet det meste af (b). Men alligevel er inkarnationen spildt, for selvom mennesket lige netop undgår et alvorligt tab, vinder det heller ikke noget, og tiden er gået til spilde.

Det lyder måske helt usandsynligt, at denne type mennesker skulle være i stand til at undgå meget alvorlige tab, men heldigvis er lovene for menneskelig udvikling indrettet sådan, at muligheden for at skabe et virkelig alvorligt tab ikke er så nemt endda. Hvorfor det forholder sig sådan, kan forklares på denne måde.

Alle handlinger, som kaldes onde – hvad enten de kommer til udtryk som egoistiske tanker på mentalplanet eller som egoistiske følelser på astralplanet – viser sig altid som vibrationer i grovere stof på de lavere niveauer på disse planer. På samme måde får alle positive og uselviske tanker eller følelser det finere stof på planernes højere niveauer til at vibrere, og da det finere stof er langt nemmere at påvirke, vil en bestemt mængde kraft, der bruges til positive tanker eller følelser, skabe en effekt, der måske er hundrede gange kraftigere. Og virkningen vil være tilsvarende kraftigere, end når den samme mængde kraft påvirker planernes grovere stof. Hvis dette ikke var tilfældet, er det indlysende, at gennemsnitsmennesket aldrig ville være i stand til at gøre fremskridt overhovedet.

Man gør sandsynligvis ikke gennemsnitsmennesket uret, hvis man antager, at omkring 90% af dets tanker og følelser er selvcentrerede – selvom de ikke nødvendigvis er direkte egoistiske. Og hvis 10% er åndelige og uselviske, befinder dette menneske sig allerede et stykke over gennemsnittet. Det er indlysende, at hvis disse procenter er korrekte, ville hovedparten af menneskeheden tage ni trin tilbage, hver gang den tager et skridt fremad. Menneskets tilbagegang ville ske så hurtigt, at bare et par inkarnationer ville sende det tilbage til dyreriget, som det kom fra. Heldigvis for menneskeriget er 10% af kræfterne rettet mod det positive, og det opvejer de

90%, der bruger kræfterne til egoistiske formål, og derfor gør menneskeheden fremskridt liv efter liv. Selv et menneske, der er i stand til at præstere bare 1% uselviskhed, vil derfor repræsentere et lille fremskridt, og derfor er det nemt at forstå, at et menneske, der har et karmisk regnskab, der hverken viser fremskridt eller tilbagegang, må have levet et udpræget egoistisk liv. Og hvis der er direkte tilbagegang i udviklingen, må der selvsagt være tale om en regulær slyngel.

Takket være denne fordelagtige lov, udvikler menneskeheden sig støt men langsomt, selvom det man ser rundt omkring i verden, på mange måder er fortvivlende – og selvom den omtalte mennesketype trods alt ikke falder voldsomt dybt. Det, de mister, er mest af alt tid og muligheder og ikke så meget en bestemt position i evolutionen. Men tab af tid og muligheder medfører altid en forøgelse af lidelserne.

For at kunne vurdere hvad disse mennesker mister, og hvad de har undladt at gøre, vil det være en god ide et øjeblik at vende tilbage til analogien med investering. Sjælen forventer, at det, den investerer i lavere stof, tilbagebetales med renter – det er det, der her kaldes (c). Og sjælen forventer, at stoffet vender tilbage i forbedret tilstand både i kvalitet og kvantitet. Stoffets kvalitet højnes, fordi det bliver mere aktivt, og det bliver i stand til at give omgående og præcis respons på en langt større variation af vibrationer end før – en kapacitet, som (c) – når den igen er optaget i sjælen – nødvendigvis vil kommunikere med (a) – selvom

energiophobningen, som har skabt en kraftig bølge i (c), kun er i stand til at skabe krusninger i substansen i (a).

Det skal her bemærkes, at eftersom legemerne indeholder både de grovere og de finere stofpartikler fra de respektive planer, kan de naturligvis reagere på og give udtryk for negative tanker og følelser. Og selvom sindsbevægelserne i forbindelse med disse vibrationer kan skabe uro i det involverede kausale stof (c), er det helt umuligt for dette stof (c) at reproducere disse vibrationer eller videresende dem til (a) eller (b), simpelthen fordi stoffet på de tre højere mentale niveauer (kausalplanet) ikke er i stand til at svinge med på frekvensen eller tonen fra det laveste plan – på samme måde som en streng på en violin, der er afstemt til en bestemt tonehøjde, ikke kan reproducere en lavere tone end den, den selv er afstemt til. (c) bør desuden forøges i mængde, da kausallegemet – ligesom alle andre legemer – konstant forandrer sit stof, og når en bestemt del af legemet udsættes for påvirkning, vil denne del vokse i størrelse og styrke på nøjagtig samme måde som en fysisk muskel, når den trænes.

Alle fysiske liv repræsenterer en mulighed, der er nøjagtigt udregnet med det formål at opnå netop den udvikling i kvalitet og kvantitet, som sjælen har mest brug for. Manglende anvendelse af denne mulighed medfører problemer og forsinkelser i en senere tilsvarende inkarnation. Lidelserne vil uundgåeligt blive forøget på grund af forøgelsen af den dårlige karma, som sjælen har pådraget sig.

I stedet for den vækst, som sjælen forventer som udbytte fra hver inkarnation, skal den i stedet kalkulere med et større eller mindre tab – en situation, der er uundgåelig i menneskets tidligere udviklingsstadier. Hvis processen skal være effektiv, må påvirkningen af det lavere stof være meget gennemgribende. Og når det er tilfældet, er det ganske enkelt ikke muligt at gendanne alle partikler – navnlig ikke via forbindelsen til astrallegemet. Når tiden er inde for bevidsthedens adskillelse fra astrallegemet (den astrale død), efterlades der stort set altid en skygge (ikke bare en skal) på astralplanet, og forskellen betyder, at en del af det kausale stof er gået tabt. Bortset fra tilfælde, hvor et menneske har levet et helt usædvanligt dårligt liv, bør tabet være langt mindre end det, der er vundet gennem vækst – og så er der totalt set fortjeneste på transaktionen.

Mennesker, der er helt og holdent styret af deres lidenskaber eller af deres konkrete tænkning i det fysiske liv, vil ikke indkassere hverken kvalitet eller kvantitet, for vibrationerne kan ikke lagres i kausallegemet. Derimod vil sammenfiltreringen være så kraftig, at der uden tvivl opstår betydelige tab, når adskillelsen finder sted.

Analogien med armen og hånden må ikke medføre, at (b) og (c) opfattes som permanente vedhæng til sjælen. I en livsperiode er de skilt ud, men bagefter trækkes de ind i (a), og resultatet af deres erfaringer fordeles så at sige på alt stoffet. Når den tid kommer, hvor sjælen på ny skal sende en del af sig selv i inkarnation, er det ikke de samme dele, (b) og (c), for de er optaget i sjælen og er blevet en del af den ligesom et glas farvet vand, der hældes op i en spand, blandes med vandet i spanden, og ikke længere kan skilles ud.

Ethvert farvestof, som var til stede i glasset, blandes (naturligvis i en blegere nuance) med vandet i spanden. Farvestoffet kan ses som et symbol på de kvaliteter, der blev udviklet gennem livets erfaringer. Det er ikke muligt at hælde nøjagtigt det samme vand tilbage i glasset fra spanden, og tilsvarende kan sjælen ikke igen udskille nøjagtigt de samme (b) og (c). ... Derfor er personligheden i hver ny inkarnation altid en anden end i forrige inkarnationer, selvom sjælen forbliver den samme.

Men der findes også tilfælde, hvor personligheden erobrer den del af sjælen, som er sendt ned, og reelt bryder helt ud. Disse tilfælde er heldigvis uhyre sjældne, men de findes, og de repræsenterer den største katastrofe, der kan ske for en sjæl. I stedet for at (c) frastøder (b) og gradvis driver den tilbage til (a) absorberer (c) denne gang (b) lidt efter lidt og adskiller den fra (a). Dette er kun muligt ved en bevidst og varig hengivelse til ondskab – kort sagt sort magi.

Hvis dette forhold skal overføres til analogien, svarer det til en amputation ved skulderen – eller sjælens tab af næsten hele den tilgængelige kapital. Heldigvis mister den ikke alt, fordi (b) og (c) tilsammen kun er en lille del af (a), og der bag (a) er hele den store uudviklede masse af sjælen på første og andet mentale underplan.

Heldigvis kan et menneske – uanset hvor uintelligent eller ondt det er – ikke helt ruinere sig selv, for det er ikke i stand til at aktivere de højere aspekter af kausallegemet, før det har nået et udviklingsniveau, hvor denne form for ondskab er helt utænkelig.

Vendepunktet i menneskehedens nedsænkning i stoffet (involution og tiltagende adskillelse) er for længst passeret. Universets enorme kraft presser menneskeheden opad tilbage mod den oprindelige enhed. Det menneske, der er parat til at leve sit liv i et intelligent samspil med naturen og helheden, modtager en stadigt stigende forståelse af denne enheds virkelighed som en del af sin belønning. Men på den anden side er det indlysende, at et menneske også kan vælge at modarbejde naturen. I stedet for at arbejde uselvisk til gavn for alle, kan det vælge at bruge alle sine evner til rent egoistiske formål. I inkarnationen stræber det efter adskilthed, og i lang tid vil det lykkes. Men det siges, at det resulterer i en fornemmelse af at være totalt alene i kosmos, og det skulle være den mest forfærdelige skæbne, der nogensinde kan overgå et menneske.

Denne ekstreme udvikling af egoisme er karakteristisk for den sorte magiker, og det er kun i de sorte magikers rækker, at man finder mennesker, der er i fare for at lide denne frygtelige skæbne. Der findes utallige ondartede mennesketyper, men de hører allesammen hjemme i én af to store grupper. I begge grupper anvendes den okkulte indsigt til rent egoistiske formål – men disse formål adskiller sig fra hinanden.

Den almindeligste og mindst frygtindgydende form for sort magiker er et menneske, der er optaget af at tilfredsstille sanseregning af en eller anden art. Resultatet er naturligvis, at al magikers energi fokuseres i astrallegemet. Hvis det er lykkedes at udrydde enhver uselvisk og kærlig følelse – hver eneste gnist af en højere impuls – er der kun et samvittighedsløst og grusomt monster tilbage, som efter døden hverken kan eller vil frigøre sig fra astralplanetets laveste stof – og løfte sig over det laveste astrale niveau – og det medfører alvorlig svækkelse.

Ved at tillade denne udvikling har den sorte magiker i en periode afskåret sig fra evolutionsstrømmen – fra Logos' mægtige livsbølge – og derfor befinder dette menneske sig – indtil det igen inkarnerer – uden for dette liv i en tilstand, der på sanskrit kaldes "avichi" – "den bølgeløse". Og når det vender tilbage til inkarnation, kan det ikke inkarnere blandt dem, det kendte før, for det har ikke tilstrækkelig kraft tilbage til at besjæle et mentallegeme, et astrallegeme og et fysisk-æterisk legeme af samme standard. Det må acceptere et langt mindre udviklet redskab, der hører til en af menneskehedens tidlige racetyper. På denne måde har det sat sig selv langt tilbage i udvikling, og det må kæmpe sig den lange vej op ad de samme evolutionstrin en gang til.

Det vil sandsynligvis blive født som et primitivt og uudviklet menneske, men med mulighed for at blive høvding i en stamme, for en del intellekt er stadig i behold. Det siges, at et menneske kan kaste sig selv så langt tilbage i udvikling, at det vil være ude af stand til noget sted i verden at finde mennesketyper med legemer, der er primitive nok til den manifestation, der nu er behov for. Derfor kan et menneske blive så hæmmet, at det mister muligheden for yderligere at tage del i den nuværende evolutionsperiode. Det kan blive tvunget til at vente i en slags dvaletilstand, til en ny manifestationsperiode giver det en ny chance.

Men hvad sker der nu med den afskårne personlighed? Den er ikke længere et evolutionsvæsen – men den er stadig fuld af vitalitet, og den lever et ondt liv helt uden samvittighed og ansvarsfølelse. Da den skæbne, der venter den, er opløsning i uhyggelige omgivelser, som i åndsvidenskaben kaldes "den ottende sfære", prøver

den selvfølgelig at opretholde en slags eksistens på det fysiske plan så længe som overhovedet muligt. Personligheden repræsenterer et sjælløst menneske, der er en salgs dæmon – et uhyre, der ikke har nogen permanent plads i det evolutionssystem, menneskeheden tilhører. Den naturlige tendens er derfor, at personligheden driver ud af den nuværende evolution. Lovens uimodståelige kraft trækker den ned i den astrale sump, der i den tidlige esoteriske litteratur blev kaldt "den ottende sfære". Årsagen til denne betegnelse er, at dette bevidsthedsområde befinder sig uden for de syv eksistensplaner, og de væsener, der befinder sig her, kan ikke vende tilbage til evolutionen på systemets syv planer.

Her er den sjælløse personlighed omgivet af de modbydelige levn fra tidligere tiders koncentrerede ondskab, og her går dette uhyre langsomt til grunde, mens det brænder af begær, som det er ude af stand til at tilfredsstille. På et eller andet tidspunkt frigøres personlighedens mentale og kausale stof for aldrig at vende tilbage til den sjæl, det har revet sig løs fra. Stoffet blandes med planets øvrige stof, og gradvis indgår det i nye kombinationer, og på den måde bliver det anvendt til noget bedre. Det er godt at vide, at disse væsener er så sjældne, at de stort set er ukendte. Desuden har de kun kraft til at angribe mennesker, der har markante tendenser af samme slags i deres karakter.

Men der findes en anden type sort magiker, som udadtil virker mere respektabel, men i virkeligheden er det et endnu farligere menneske, fordi det har langt større kraft og magt. Det er den sorte magiker, som i stedet for at hengive sig til sanselighed af en eller anden art, forfølger mere raffinerede mål, men det sker med en egoisme, der ikke er mindre hensynsløs. Målet er opnåelsen af en okkult magt, der er større og mere omfattende, men formålet er altid at anvende magten til personlig tilfredsstillelse og fremskridt – til gavn for ambitioner eller tilfredsstillelse af hævntrøst.

For at opnå denne magt må den sorte magiker leve yderst asketisk i forhold til kropslige begær. De grove partikler i astrallegemet skal nemlig udsultes med samme konsekvente udholdenhed, som kendes fra uddannelsen af Det Store Hvide Broderskabs kandidater. Men selvom den sorte magikers tanker beskæftiger sig med en mindre materiel form for begær, koncentrerer al energi ikke desto mindre i personligheden. Og ved afslutningen på det astrale liv – når udskillelsen af det lavere mentale og det astrale stof skal ske – er sjælen ikke i stand til at redde bare en beskeden del af sin investering. Resultatet er derfor stort set det samme som for den anden magikertype, med undtagelse af at denne form for sort magiker er i kontakt med personligheden i væsentlig længere tid og til en vis grad deler dens erfaringer – forudsat at det overhovedet er muligt for sjælen at dele dem.

Denne personligheds skæbne er imidlertid helt anderledes. Den relativt tynde astrale skal er ikke stærk nok til at holde personligheden på astralplanet ret længe, og alligevel har den helt mistet forbindelsen med mentalplanet, som skulle have været næste opholdssted. Årsagen er, at alle anstrengelser i inkarnationen er gået ud på at udrydde de tanker, som naturligt skal bearbejdes på dette plan. Magikeren har kæmpet for at modsætte sig den naturlige evolution – at adskille sig fra den store helhed og føre krig mod den – og for *personlighedens* vedkommende er det lykkedes. Den er afskåret fra lyset og livet i Solsystemet, og alt hvad der er tilbage, er fornemmelsen af total isolation ... af at være totalt alene i Universet.

Derfor kan man se, at i disse sjældne tilfælde deler den fortabte personlighed praktisk talt skæbne med den sjæl, den er ved at rive sig løs fra. Men for sjælen er denne oplevelse kun midlertidig, selvom den kan vare i hvad man efter menneskelig målestok ville betragte som *meget* lang tid. Til sidst ender det altid med reinkarnation og nye udviklingsmuligheder. For personligheden ender det derimod med opløsning ... men hvilke rædsler den gennemgår inden, er ikke til at sige.

Ifølge den esoteriske forker Annie Besant findes der en endnu sjældnere mulighed. Det siges at ligesom (c) kan absorbere (b), gøre oprør mod (a) og bryde ud, er det muligt at separatismens og egoismens dødbringende sygdom også kan inficere (a) – at selv *den* kan blive opslugt af ondskabens uhyggelige vækst og revet væk fra den uudviklede del af sjælen, sådan at selve kausallegemet krystalliserer og tages med i stedet for kun personligheden.

Hvis det er tilfældet, er der her endnu en mulighed, som ville svare til – ikke en amputation – men en destruktion af hele kroppen. En sådan sjæl ville ikke være i stand til at inkarnere i menneskeheden. Selvom den er en sjæl, ville den falde ned til dyrerigetets bevidsthedsniveau og behøve ufattelig lang tid til at genvinde den status, den mistede. Men selvom det er teoretisk muligt, er det i praksis nærmest utænkeligt. Men det skal bemærkes, at selv *da* vil den uudviklede del af sjælen bestå som et redskab for monaden (ånden).

Fra åndsvidenskaben hører man, at de millioner af tilbagestående sjæle, der er ude af stand til at klare den indsats, som er en forudsætning for højere udvikling, vil blive trukket ud af dette planetsystem i midten af femte runde, men de kommer med igen på højdepunktet af næste evolutionsbølge. Det er de mennesker, der primært lever egoistisk. Uanset om de gør det i kraft af intellektet eller gennem lidenskaberne, så gør de det på eget ansvar og med fare for at pådrage sig alvorlige tab. Og de, der er så tåbelige at eksperimentere med sort magi, kan komme ud for rædsler, der er så forfærdelige, at de overgår fantasien.

Alligevel er betegnelsen "fortabte sjæle" trods alt misvisende, fordi ethvert menneske er en gnist af den guddommelige ild. Derfor kan ingen under nogen omstændigheder fortabes eller udslettes. Logos' vilje er menneskets evolution. I menneskets uvidenhed kan det modarbejde Logos for en tid – men for Logos eksisterer tid ikke. Og hvis mennesket ikke forstår det i dag venter Logos tålmodigt til i morgen – når alt kommer til alt vil Hans vilje altid ske.

VidsomsNettet

www.vidsomsnettet.dk